

Volem *tiktokers* catalans

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **MARC VICENS**

Com que les coses, l'octubre del 2017, no ens van sortir bé, el país ha quedat cobert per una manta negra de fatalisme. El mateix vigor que aplicàvem a imaginar un futur triomfant, ric i ple, ara ens empeny a elucubrar sobre els escenaris més funestos. La derrota explica aquesta onada de pessimisme sobre el futur del país, i també deu tenir explicació que aquest pessimisme es focalitzi de manera particular en el futur de la llengua, perquè la llengua és el nostre «fet diferencial», com es deia. Amb un cop d'ull a les novetats editorials de no-ficció es constata que el lloc que ocupaven abans llibres sobre el que vam anomenar «el procés», ara l'ocupen llibres sobre la llengua, sobre com treure el català d'aquesta UCI on la tenim ingressada. Fullejant un llibre coordinat per Enric Gomà, *Molt a favor: 57 propostes i un pacte per la llengua*, es veu de pressa que una part significativa de les propostes que els cinquanta-set lingüistes fan atenyen la mainada i les noves tecnologies perquè s'ha arribat al consens, lògic, que allà on es perden bous i esquelles és a la franja dels parlants més

joves, naturalment en els qui tenen més futur. I la causa, també prou consensuada, és el poc contingut que troben les criatures a les xarxes (i a les plataformes audiovisuals, i a la tele i al cine) en la nostra llengua, o sigui, en aquells espais més informals i menys institucionalitzats, més relatius a l'oci.

Els «Volem bisbes catalans» que es pintaven a les parets a mitjan dècada dels seixanta haurien de ser avui «Volem *tiktokers* catalans». Si aleshores amoïnava l'ús del català a les catedrals o a les delegacions de govern, ara en preocupa l'ús a les peixateries i a Youtube. Compromeses, justament, amb la necessitat de no perdre el contacte amb la joventut, les ràdios i les televisions catalanes no han trigat a donar espais a bona part dels *tiktokers*, *youtubers*, *podcasters* i *tuiters* que destacaven fent continguts en català. I així es produeix un moviment una mica paradoxal, i és que per connectar amb el públic jove s'estiren els joves dels seus espais d'expressió naturals, es buida el català de les xarxes per donar una pàtina juvenil als espais tradicionals.

La Fera és un projecte que sembla que ha reparat en aquest fenomen, en aquest remei que no sembla que hagi de guarir la malaltia, que la cooptació per part de l'*establishment* comunicatiu del talent a les xarxes és una mala idea, perquè si el jove consumeix audiovisual fora dels circuits institucionalitzats és, justament, perquè sintonitzen amb la narrativa de la cosa autoproduïda. Per això, sota el paraigua d'Òmnium i la Fundació.cat, La Fera neix amb l'objectiu de donar formació i recursos per professionalitzar els creadors de continguts en català, a l'estil de certes agències privades que no veuen en el català cap possibilitat de negoci. De moment tot són bones voluntats i amb el temps es veurà què en surt. Però són moviments d'aquesta mena els que revitalitzaran la llengua entre els joves, més que no pas una televisió plena de jove que mirarà majoritàriament gent de la tercera edat.